

ROKOMETAŠICE PRIMOŽA DOSEGLE VELIK USPEH

Rokometna ekipa Športnega društva POLJE, ki je v tej sezoni nastopala pod imenom pokrovitelja, Trgovskega podjetja PRIMOŽ, je dosegla lep uspeh, 6 mesto v državni ženski super rokometni ligi.

Klubska uprava in strokovnjaki z rokometnega področja so pred pričetkom tekmovanja predvidevali, da bo uspeh za mlado ekipo že, če bo ostala v najkvalitetnejši državni rokometni ligi. Vendar je ekipa pod strokovnim vodstvom trenerjev Miloša Helmicha in Dušana Klešnika, kljub svoji mladosti in neizkušenosti – povprečna starost ekipe je 16 let – ovrгла te prognoze. Dokazala je, da ima že veliko znanja, ki ga učinkovito združuje s svojo mladostno energijo. Moštvo, v katerem igrajo samo igralke iz klubske šole rokomet, je bilo vso sezono enakovreden partner ekipam, ki so nastopale v nekdanjih YU zveznih ligah. Res je, da je ekipa nekaj tekem prelahko izgubila, vendar je s svojimi sposobnostmi, znanjem in borbenostjo dokazala svojo kakovost. Ekipa je nastopala v postavi: Bojana Pavlič, Branka Mijatović, Nataša Sinkovec, Katarina Poje, Mojca Cerar, Irena Cerar, Saša Vračko, Nina Čeman, Tanja Zupancič, Mojca Lozar, Karmen Jančar, Urša Fekonja, Milena Bošnjak in Silvana Ilič.

Za uspešno delo se moramo zahvaliti tudi posameznim podjetjem, ki so nam sicer skromnimi sredstvi pomagala, da je lahko naša ekipa uspešno končala to tekmovalno sezono.

Čeprav društvo in ekipa, v primerjavi s tekmicami, delata v slabih, včasih tudi nemogočih razmerah – kroničnem pomanjkanju denarnih sredstev, brez primernih prostorov za vadbo ter igranje tekem v domačem

okolju s svojimi navijači. Vseno pa smo si za prihodnje obdobje oz. tekmovalno sezono postavili ambicioznejše tekmovalne cilje.

Zato vabimo vse, da nam pri naših prizadevanjih in načrtih priskočite na pomoč, da bomo laže uresničevali naše želje in dosegli cilje, ki niso visokoletični, ampak realni, in s tem omogočili uveljavitev mladim.

AVGUŠTIN CIUHA

KONČUJE SE NAMIZNOTENIŠKA SEZONA

Medtem ko se za nekatere športe prava tekmovalna sezona šele dobro začne, se za druge že približuje koncu. Slednje velja tudi za NTD Kajuh Slovan, ki se trenutno pripravljajo za mladinsko evropsko prvenstvo, ki bo od 11. do 12. julija potekalo v mestu Topolcany na Češkoslovaškem. Slovenijo bosta na tem prvenstvu zastopali moška in ženska mladinska reprezentanca (Slovanovi reprezentantki sta Špela Polončič in Biljana Todorovič).

Od 14. do 21. junija je reprezentanca v okviru priprav tekmovala na odprtem prvenstvu Madžarske, 26. junija pa so se odpravili na priprave

v Radovljico, kjer bodo ostali deset dni.

Čeprav gre za tekmovanja v okviru Slovenije, torej za slovensko reprezentanco, mora vsak klub posebej zbrati denar za svoje tekmovalce in tekmovalke. Način, kako priti do reprezentančne majice torej še vedno ni le kvaliteta, temveč tudi finančna sposobnost matičnega kluba. Pri NTD Kajuh Slovan so denar za tekmovanje na Madžarskem uspeli zbrati (sponzorji), za julijsko evropsko prvenstvo pa ga še zbirajo.

Uvrstitev med osem najboljših v Topolcanyh bi bil uspeh, zadovoljni pa bodo že z uvrstitvijo med dvanajst, pravijo pri NTD Kajuh Slovan.

DRŽAVNI NASLOVI SPET PRIHJAJO V ZELENO JAMO

Judo klub Golovec, ki se že nekaj let ponaša z najvišjimi mesti v državi v konkurencah pionirjev in mladincev, je svojo bogato zbirko dopolnil z novimi odličji. Jure Lampe, Aljaž Rogelj, Uroš Trujič in Nuša Lampe so postali državni prvaki. Srebrni kolajni sta osvojila Milan Jovanović in Nuša Lampe (državna prvakinja mladinka je postala tudi viceprvakinja članica). Bronaste kolajne so osvojili Marko Ebert, Ozren Škondrič in Karmen Cunder. S tem se potrjuje napoved iz prejšnje številke, da Golovec postaja pomemben faktor slovenskega juda.

V Botinec pri Zagrebu (turnir kluba Braća Radić) sta šla samo dva tekmovalca: Jure Lampe in Marko Ebert. Oba sta bila prva. Dve zlati in eno srebrno kolajno so Golovčani prinesli tudi iz Samobora (Ebert, Primc, Lampe).

Pri naštevaju prizadevnih organizatorjev mednarodnega pokala Golovca smo v prejšnji številki pomotoma izpustili Tino in Andreja Cvetko. Za napako se opravičujemo.

inž. TOMAŽ COKAN

LETOS SPET PIONIRSKI TURNIR V NOVIH FUŽINAH

Klub malega nogometa Fužinka spet aktivno deluje! V Novih Fužinah so se spet začeli pionirski turnirji v malem nogometu. Na prvih treh je nastopilo kar dvajset ekip. Tekmujejo lahko pionirji, rojeni leta 1980 in mlajši. Po treh turnirjih vodi ekipa trgovine Gute z Marinkovega trga 12, za najboljše posameznike turnirjev pa so bili izbrani Dejan Zakrajšek, Klemen Šarlah in Senad Muratović. Za svoj prvi nastop v svobodni Sloveniji se pripravlja tudi izbrana klubska selekcija.

Ljubitelji malega nogometa v Novih Fužinah, predvsem mladina, se gotovo še spominja, da je nekaj let nazaj tam, pa tudi v Polju, Zalogu in Štepanjskem naselju, potekalo neuradno prvenstvo Ljubljane za pionirje in mladince. Zaradi slabe organiziranosti in peti sezoni tega tekmovanja je Koordinacijski odbor za mali nogomet pri MNZL umaknil svoje pokroviteljstvo in tekmovanje je kmalu zatem zamrlo. Prineslo pa je ustanovitev prvega kluba malega nogometa za pionirje in pionirke, ki letos poskuša pionirskemu malemu nogometu povrnilo nekdanji ugled.

18. julija 1988 so Ivica Radovič, Božica Virant, Vesna Žagar, Branko Božič, Ale Botonjič, Čedo Škondrič, Matija Šenk, Tomaž Cokan, Milijanka Jovičič, Boštjan

Žabjek, Mirsad Kekič, Uroš Popovič in Drago Rus ustanovili Malonogometni klub Fužinka. Že ob ustanovitvi smo si za poglavitni cilj zadali razvoj pionirskega in ženskega malega nogometa. V začetku je bil klub zelo dejaven, o čemer je redno poročala tudi Naša skupnost. Naši pionirji so v času, ko je obstajala še skupna zvezna država, odigrali več prijateljskih tekem v različnih krajih Slovenije, Hrvaške, Bosne in Hercegovine in t. i. Zvezne republike Jugoslavije, sodelovali pa so tudi na dveh neuradnih državnih prvenstvih (v organizaciji YURK-a). Prvi na celotnem območju omenjenih držav pa smo delali tudi z deklicami, za kar nas je javno pohvalilo tudi Jugoslovansko združenje registriranih klubov malega nogometa (YURK). Pred

kratkim pa je na članskem turnirju v Fužinah bila izrečena misel, da ima KMN Gratik iz Polhovca Gradca prvo žensko moštvo v Sloveniji. Popravljamo: KMN Gratik ima prvo ekipo članic, prve pionirke je imela Fužinka! Hkrati izrekamo priznanje in podporo usmeritvi Gratika in jim želimo veliko uspehov.

Vrnimo se k letošnjim turnirjem! Po skromni udeležbi na prvem turnirju (6 ekip), jih je bilo na naslednjih dveh 14 oziroma 15. Zadovoljni smo predvsem zato, ker so se končno na turnirjih začeli pojavljati tudi starši, kar daje upati, da tokrat ustanovljeno tekmovanje ne bo doživelo klavrne usode že omenjenega neuradnega prvenstva Ljubljane. Na tretjem turnirju sta nastopili tudi dve ekipi deklic.

Na prvem turnirju so zmagali Zmajčki pred Panterjem, Glistami in ekipo Vuko mladi, najboljši tekmovalac je bil Dejan Zakrajšek, igralec Zmajčkov. Na drugem turnirju so zmagali Vuko mladi pred Glistami, Adidasom in Tigri, najboljši posameznik pa je bil Klemen Šarlah iz ekipe Vuko mladi. Tretji turnir so osvojili Tigri pred Glistami, Pandami in ekipo Snickers.

Najboljši tekmovalac je postal »Tiger«
Senad Muratović. Na lestvici vodi Trgovina Gute s 14 točkami pred Glistami in Tigri (po 13) in Zmajčki (12 točk). Med posamezniki vodijo skupaj Zakrajšek, Šarlah in Muratović s po enim imenovanjem. V konkurenci deklic je ekipa Gaga premagala Amadeus. Povedati je še treba, da bo na dan izida te številke odigranih že nekaj novih turnirjev, tako da je lestvica že nekoliko zastarela.

Poseben pomen teh turnirjev je poleg pedagoško vodene rekreacije otrok tudi v izboru klubske ekipe za nastope v širšem prostoru. Ožja selekcija je že sestavljena, v njej pa so Dejan Zakrajšek, Klemen Šarlah, Simon Korač, Dejan Gavrilović, Albin Vezirovič, Dragan Danilović, Senad Muratović, Miloš Ristič in Miro Mešič. Selekcijo bo znova vodil trener Sveto Mi-

● **Zadnja vest:** Na četrtem turnirju nastopa 16 ekip pionirjev in kar 5 ekip pionirk.

lijc, ki se je že izkazal pred leti, tako v klubu kot v ekipi Vodmat.

Naj ob koncu naštejemo prizadevne amaterje, ki so pristopili k naši akciji in pridno sodelujejo. Za strokovni pedagoški in zdravstveni nadzor skrbi gospa Božica Virant, zaposlena v Zdravstvenem domu na Viču, ki je tudi članica sveta staršev v osnovni šoli in od vsega začetka predsednica kluba. Sodelujejo pa še Rajko Dončič, Sloba Zečević, Mato Pranjčič, Drago Marič, Boško Martinović, Ivica Radovič, Dragan Stanič, Sveto Miljič, S. Stamenkovič in Nikica Perkovič. Vsem se v imenu kluba zahvaljujemo. Posebna zahvala pa gre našemu sponzorju Trgovini Gute s šolskimi potrebščinami, ki prispeva praktične nagrade in je že obljubila tudi pomoč pri organizaciji prevozov klubske selekcije, kot tudi Judo klubu Golovec iz Zelene jame, ki pomaga s priznanji in pokali. Zahvaljujemo se tudi gospodu Saudu Al Khatibu, managerju računalniškega podjetja Mid-con, za denarni prispevek.

inž. TOMAŽ COKAN

NAŠ OTROK V (NE)PRIJAZNI ŠOLI

(Ob koncu šolskega leta)

V spominu hranim zgodbo prijaznega učitelja z neke podeželske šole v odročnem gorskem kraju. Zdi se mi poučna in po svoje prav primerna za kratek premislek ob vsem, kar se utegne dogajati pri vas doma ob koncu šolskega leta. Zgodba pa je takale.

Ob neki priložnosti, povod res ni pomemben, so se šolarji z njegove šole stekli. Med najbolj bojevitimi, složnimi in zato tudi najbolj učinkovitimi so bili otroci z velike, nekoliko osamljene gorske kmetije. Vseh je bilo skoraj za poldrugo desetino, vendar se boja niso udeležili vsi: eni so šoli že dorasli, drugi pa še niso dorasli zanj. Kakorkoli – šolarjev je bilo dovolj za dober pretep, ki se je za poražence končal z ne čisto nedolžnimi buškami tam okoli oči in senc, kamor je tudi letelo kamenje. Vsekakor je bilo dovolj razlogov, da se je učitelj odločil za obisk pri družini in za pogovor z vedno prezaposlenima staršema. Pojasnil jima je, kako in kaj, in seveda pričakoval, da se bo stvar sporazumno uredila tako, kakor pač po

krajevnih navadah starši spravljajo v red svoje otroke. Vendar je bil to račun brez krčmarja. Starša sta z iskrenim začudenjem in celo zgražanjem poslušala zgodbo, potem pa kratko odsekala: »Naši, da so bili? Ni mogoče!« Vse dokazovanje in pripovedovanje podrobnosti ju ni prepričalo. Ostajala sta pri svojem. Najhuje pa je bilo to, da je učitelj poštenjakom moral verjeti. Natančneje rečeno, moral je verjeti, da sta sveto prepričana o tem, kar trdita. Odšel je, ne da bi kaj opravil, zato pa se je globoko zamislil, da bi si razložil to nena- vladno obnašanje.

Njegova razlaga, kratko povzeta, je takšna: starša sta – kot tudi sicer večina staršev – dobra vzgojitelja. Svoje otroke sta, kot se reče, spravljala in tudi spravila v red, ne da bi sama vedno vedela kdaj in kako, vendar tako, da z njimi nikoli nimata kakšnih posebnih problemov; po njihovih izkušnjah so malone vzorni, pridni, delovni, skrbni in obzirni med sabo, zlasti do mlajših, in tako naprej. In po takšnih izkušnjah seveda težko ali sploh ne verjmeta, da bi lahko bili kje, denimo v šoli, drugačni. Nobenih težav seveda ne bi bilo, ko bi bil red stvari v šoli in sicer v njenem nekoliko širšem okolju povsem enak tistemu, ki velja v družini naših zmagovitih

bojevnikov. Ampak ni in pri vseh, večidel tudi upravičenih zahtevah po prijazni šoli, tudi nikoli ne bo. Njena nujna pravila so drugačna od tistih, ki veljajo v družini, in včasih se celo izključujejo.

Glede omenjenega pretepa je učitelj presodil, da ga ne bi bilo, da bi se bil prepri med šolarji razrešil brez njega, ko povzročitelj ne bi vedel ali čutil, da ima za sabo brezpogojno podporo svojih bratov. Brezpogojno tu pomeni, da bodo na njegovi strani ne glede na argumente, ne glede na to, kdo ima prav – pač glede na pravila, ki veljajo v skupini vrstnikov in na katera šolska pravila niso povsem brez vpliva. Na kratko bi torej lahko rekli, da je v sporu namesto pravičnosti zmagala družinska solidarnost, podprta s pestimi in le-tečim kamenjem.

Pri vsej zgodbi gre seveda za skrajnost, pogojeno s posebnimi razmerami. Vendar sam pojav, da namreč družinska solidarnost premaga občutek za pravičnost, nikakor ni tako redek, kot bi se utegnilo zdeti. Spomnite se samo situacij, ko gruča otrok na dvorišču nalašč ali po nesreči »kakšno ušpiči«
in povzroči škodo. Povsem naraven je odziv skupine, da skuša zaščititi vrstnika, ki je neposredni povzročitelj, torej ga skuša ne izdati. Povsem drugače pa

je s starši, ki hite – ne da bi v resnici kaj vedeli – zatrjevati, da »naš pa že ni bil!« Če se ne najde pravi krivec, je potem vedno kriv sosedov, »fakini iz sosednjega bloka«, iz sosednje ulice, skratka nekdo drug: pri nas doma, v našem stopnišču, v našem bloku »fakinov«
ali sploh ni ali pa so sila redki, kadar res ne gre drugače, kot priznati očitno resnico.

Zakaj vam to pripovedujem?

Zato, ker je prav zdaj čas, ko se bo »našemu otroku«
in »našim otrokom«
nasplohalo veliko nezasišanih krivic. Obručali bomo v rokah njihovih spričevala in tudi če ne bodo najslabša, bomo bolj ali manj na glas komentirali, da bi lahko bila boljša. Če o tistih najslabših niti ne govorimo. In potem se bodo začele krivice: »Ze celo leto me ima na piki... Saj sem znal, ampak ravno takrat me je ujela, potem me ni hotela še enkrat vprašati... Tisti teden smo vsak dan pisali kontrolko, en dan pa celo dve... On sploh noče razložiti, tudi če ves razred nič ne razume...«
in tako naprej skoraj brez konca. Ob tem se bomo gotovo spomnili vsega, kar je bilo o naši šoli kritično napisanega ali izrečenega v zadnjih nekaj letih, »naš otrok«
se nam bo kljub vsemu, kar sicer vemo o njem, zamislil, učiteljski zbor pa se nam bo začel prikazovati kot zbirka pošasti, ki preobremenjuje otroke, prežijo na njihove slabe trenutke, sovražijo normalno živahne fante (če so učiteljice) ali neumne punce (če so učitelji). Tako nekako. In za trenutek tega prikazovanja velja moj nasvet: če

se že ne morete ubraniti prikazni, zadržite jezik za zobmi in skušajte vsaj tako ohranjati ugled šole v otrokovih očeh. Bojim se, da že tako ni kdove kakšen, a kolikor ga je, ga boste potrebovali v prihodnjem šolskem letu, ko boste svojemu nadebudnežu dopovedovali, naj vendar kdajpakdaj vzame v roke tudi knjigo ali zvezek, da se bo lahko s solidnejšim znanjem uprli učiteljskemu preganjanju.

Pri tem seveda ne trdim, da je šola popolna in vsi učitelji idealni ali da se nikoli nobena krivica vašemu otroku ni zgodila. Nič na tem svetu navsezadnje ni popolno. Hočem vam samo dopovedati, da presoja, ki ste si jo pridobili o vašem otroku v krogu družine, ni nujno mero-dajna za vsa druga okolja, kjer pač veljajo še dodatna pravila, če že ne čisto drugačna. To pa zlasti velja za šolo. Seveda vsi želimo, da bi bila šola za otroki prijazna, kot temu na kratko rečemo, vendar to ne more biti za ceno odpovedi svoji osnovni nalogi, da otroka nauči vse tisto, kar ji je zakonito naloženo, in da – ne nazadnje – otroka pripravi na življenje in delo v okolju, ki nikoli ne bo tako prijazno kot je lahko in celo mora biti družina. Da bi torej lahko kaj veljavnega rekli o šoli, morate to njeno nalogo upoštevati in tudi poznati, z njenimi težavami vred. Kako jo spoznati in kako lahko tudi sami kaj storite, da bo bolj prijazna, o tem bi bilo najbrž bolje spregovoriti ob začetku šolskega leta, ne pa, ko so pred nami počitnice.

INA PETRIC